

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 619/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 26 sierpnia 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 84/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika co do ustalenia, że społeczna szkodliwość czynów przypisanych oskarżonej nie jest znaczna i bezzasadne odstąpienie od wymierzenia jej kary.</p> <p>Zarzut zawarty w apelacji obrońcy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	dotyczący błędnego przyjęcia, że społeczna szkodliwość czynu z punktu I aktu oskarżenia (naruszenie miru domowego) jest więcej niż znikoma.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Do elementów kształtujących społeczną szkodliwość czynu należą m. in. motywacja sprawcy, okoliczności popełnienia czynu, sposób jego popełnienia, rozmiary szkody. Oskarżona działała z motywacji w znacznym stopniu łagodzącej ocenę jej zachowania - kierowała się miłością matczyną do jedyne go dziecka, które pragnęła nawet jeżeli nie odzyskać, to chociaż się z nim zobaczyć, a pokrzywdzony S. G. (1) jej to uniemożliwił. Działała pod wpływem silnych emocji, była zdeterminowana i zrozpaczona. Nie można takiej motywacji traktować			

obciążająco, a wręcz przeciwnie. Czyny te powstały w okolicznościach dramatycznej walki o prawo do kontaktu matki z dzieckiem, oskarżona przede wszystkim chciała się z nim zobaczyć. Nie sposób nie dostrzec, że Sąd Rodziny orzekł o miejscu pobytu dziecka przy ojcu na skutek tego, że z jego zawiadomienia rozpoczęto przeciwko oskarżonej postępowanie karne o znęcanie się nad tym dzieckiem – po czasie okazało się, że zarzuty te były bezpodstawne, a oskarżona została uniewinniona.

Zatem oskarżona w czasie popełniania przypisanych jej czynów miała usprawiedliwione poczucie krzywdy wyrządzonej jej przez S. G.

(1). Oskarżona nie groziła S. G. (1) w jakiś drastyczny sposób, a naruszenie miru domowego poza jednym przypadkiem (kiedy weszła przez otwarte drzwi do domu) dotyczyło jedynie terenu ogrodzonej posesji. Właścicielka tego domu i posesji (

S. G. (2)) wybaczyła oskarżonej. Nie doszło do długotrwałej i istotnej szkody. Wszystko to powoduje, że społeczna szkodliwość czynów oskarżonej nie była znaczna. W tej sytuacji cele kary zostaną osiągnięte poprzez orzeczony środek karny w postaci zakazu wchodzenia i przebywania na terenie posesji, na której dochodziło do naruszania miru i na której mieszkają oboje pokrzywdzeni. Dlatego Sąd Rejonowy słusznie odstąpił od wymierzenia kary.

Karanie oskarżonej - poza czystą i ślełą represją - nie przyniesie w tej sprawie żadnych pożytków.

Z drugiej strony nie można zgodzić się z zarzutem obrońcy, jakby stopień społecznej szkodliwości czynu w postaci naruszania miru domowego był znikomy, albowiem doszło do tych naruszeń co najmniej 3 razy, a czyn ten zakłócał spokój nie tylko S.

<p>G. (1) (z którym oskarżona pozostaje w sporze rodzinnym dotyczącym opieki nad ich wspólnym dzieckiem), ale <u>przede wszystkim S. G. (2), która była wówczas w ciąży.</u></p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Pełnomocnika o wymierzenie kary. Obrońcy o umorzenie postępowania co do czynu z punktu I aktu oskarżenia z uwagi na jego znikomą społeczną szkodliwość.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski te są bezzasadne, albowiem społeczna szkodliwość czynów oskarżonej nie była znaczna, ale większa, niż znikoma, a odstąpienie od wymierzenia kary i zastosowanie środka karnego w postaci zakazu wchodzenia i przebywania na posesji pokrzywdzonej będzie wystarczające do osiągnięcia celów kary. Było to</p>		

już szczegółowo omówione.			
3.2.	<p>Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy obraży prawa procesowego, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę dowodów i art. 344 a § 1 i 2 kpk w zw. z art. 6 kpk i art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez zaniechanie zwrotu sprawy prokuratorowi celem skonkretyzowania zarzutów aktu oskarżenia.</p> <p>Wynikający z naruszenia art. 7 kpk zarzut błędnych ustaleń faktycznych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzuty te są chybione. Co do konkretyzacji gróźb, to precyzuje je pokrzywdzony S. G. (1) (k. 9 - 10) wskazując, że miały miejsce w dniu 11 maja 2018 roku (oskarżona groziła, że zniszczy pokrzywdzonego, że pokrzywdzony „zdechnie jak pies”, że oskarżona „puści wszystko z dymem”),			

w dniu 4 czerwca 2018 roku (oskarżona groziła pokrzywdzonemu dalszym naruszaniem miru domowego), w dniu 6 czerwca 2018 roku (oskarżona groziła, że „zrobi z tym wszystkim porządek”), w dniu 11 czerwca 2018 roku (oskarżona groziła, że pomówi pokrzywdzonego o pobicie). O ile groźba „zrobienia porządku” jest dosyć ogólna i niejasna, to już zapowiedź dalszego naruszania miru domowego była groźbą popełnienia przestępstwa z art. 193 kk i była realna, wszak oskarżona mir ten co najmniej trzykrotnie naruszyła, a więc pokrzywdzony mógł się jej zasadnie obawiać, a w domu tym mieszkała jego druga żona w ciąży (S. G. (2)). Groźba zniszczenia i „puszczenia z dymem” również mogła wywołać obawę pokrzywdzonego, wszak przestrzegali pracowników przed wpuszczaniem pokrzywdzonej na teren zakładu, kazał im wszystko dokładnie zamykać

oraz rozmawiał ze świadkiem A. J. (k. 31 - 32) o konieczności zainstalowania kamer, ponieważ obawiał się o dom i firmę z powodu zachowania oskarżonej. Groźba pomówienia pokrzywdzonego o pobicie padła w trakcie wyrzucania oskarżonej z posesji, a nagranie tego zdarzenia wskazuje, że oskarżona wydawała wówczas okrzyki: „pomocy, on mnie bije”, „nie bij mnie człowieku”, „odpowiesz za chwilę za to jadę po obdukcję” - w sytuacji, w której na nagraniu widać, że oskarżony nawet jej nie dotykał (protokół z odtworzenia nagrania k. 40 - 43). Co prawda nie jest groźbą bezprawną zapowiedź spowodowania postępowania karnego jeżeli ma ona na celu jedynie ochronę praw naruszonych przestępstwem (art. 115 § 12 kk), ale w sposób oczywisty nie dotyczy to groźby fałszywego oskarżenia, bo grożąc takim zachowaniem sprawca grozi

popelnieniem przestępstwa z art. 234 kk, a tym samym wypełnia znamiona groźby karalnej (art. 190 § 1 kk).

Nie jest również prawdą, że groźby te nie znajdują potwierdzenia w obiektywnych źródłach dowodowych.

Pomijając nawet zeznania pokrzywdzonego S. G. (1), S. G. (2) (która przecież w zakresie przestępstwa naruszenia miru domowego była obiektywna, wybaczyła oskarżonej, zeznała, że rozumie jej matczyne emocje, więc i co do gróźb na szkodę S. G. (1) jest obiektywna) oraz zeznania E. G. (matki pokrzywdzonego), to przecież groźby te potwierdzają również inni świadkowie. Słyszał je na własne uszy T. W. (k. 45-46), a jest to świadek obiektywny mimo, iż jest pracownikiem pokrzywdzonego, gdyż zastrzega, że słyszał jej tylko raz i nie słyszał żadnych gróźb co do S. G. (2). Takim obiektywnym (mimo zatrudnienia

u pokrzywdzonego)
świadkiem jest też
M. G. (k. 36 v),
bo przyznaje, że na
własne uszy tych
gróźb nie słyszał,
ale potwierdza, że w
okresie wskazanym
w wyroku
pokrzywdzony
relacjonował mu na
bieżąco, że jest
obiektom gróźb ze
strony oskarżonej.
Gdyby świadkowie
T. W. i M. G. nie
byli obiektywni, to
zeznawaliby
dokładnie tak, jak
zeznawał S. G. (1) w
pełni potwierdzając
przebieg zdarzeń
wynikający z jego
relacji, a przecież
tak nie jest.
Ważnym świadkiem
jest również
wspomniany wyżej
A. J. (k. 31
- 32). Potwierdza
on, że groźby
oskarżonej wywołały
u pokrzywdzonego
obawę, że zostaną
spełnione, bo
rozmawiał on ze
świadkiem o
konieczności
zamontowania
kamer na terenie
zakładu i w domu,
w którym mieszkał
wraz z S. G. (2), gdyż
bał się o ten dom
i firmę z uwagi na
zachowanie
oskarżonej, a także,
że właśnie z
obawy przed jakimś
działaniem

oskarżonej uczulał on pracowników na to, aby dokładnie zamykali wszystkie drzwi, nie pozostawiali nawet na chwilę zakładu bez dozoru. Jest to świadek obiektywny, bo równocześnie zastrzegł, że sam na własne uszy żadnych gróźb nie słyszał.

Co do naruszenia miru domowego, to wynika to z zeznań S. G. (2) (wcześniej wykazano, że są szczerze i obiektywne) i S. G. (1), z zeznań E. G., częściowo również z wyjaśnień oskarżonej, z nagrania jednej z takich sytuacji (protokół odtworzenia nagrania k. 40 - 43). Nie w pełni są trafne argumenty obrońcy, że w pierwszym przypadku wejścia oskarżonej do domu S. G. (2) nie doszło do naruszenia miru domowego, albowiem drzwi były otwarte, a S. G. (2) nie wypraszała jej z pomieszczeń. S. G. (2) nie zapraszała oskarżonej, nie spodziewała się jej, nie po to zostawiła drzwi otwarte, a jej widok w mieszkaniu mocno ją zaskoczył i skonfundował, zaś

nie wypraszała jej jedynie dlatego, że jak sama zeznawała postanowiła zachować się dyplomatycznie.

Tym niemniej takie wejście znienacka i bez żadnego zaproszenia do wnętrza cudzego domu przy wykorzystaniu otwartych (w innym celu) drzwi jest wtargnięciem, aczkolwiek społeczna szkodliwość takiego zachowania na pewno nie jest duża (i gdyby tylko na tym się skończyło, wniosek obrońcy o przyjęcie znikomej społecznej szkodliwości czynu mógłby być uwzględniony).

Niestety później doszło do kolejnych naruszeń miru domowego w postaci wtargnięć na posesję pokrzywdzonej i nieopuszczania jej mimo żądania osoby uprawnionej. Nie jest trafny argument obrońcy, że oskarżoną z posesji wyprasał S. G. (1), podczas gdy wyłączną właścicielką tej nieruchomości była S. G. (2), co miałoby przemawiać za brakiem wyczerpania

znamion
przestępstwa z art.
193 kk przez
oskarżoną. Otóż po
pierwsze, S. G.
(1) mieszkał tam
wówczas i nawet był
tam zameldowany
(k. 184), a po drugie,
S. G. (2) zeznała,
że nie życzyła
sobie obecności
oskarżonej na jej
posesji („jeżeli
chodzi o podwórko,
to były z mojej strony
żądania opuszczenia
placu" - k. 184
v), a po trzecie i
najważniejsze, S. G.
(1) wyrzucał z tego
terenu oskarżoną
działając nie tylko
za zgodą i wiedzą
właścicielki posesji
S. G. (2), ale
wręcz na jej żądanie
("Stawiałam mężowi
żądanie, aby nie
wpuszczał pani K. M.
na teren posesji" - k.
185).

Co do braku zwrotu
sprawy
prokuratorowi, to
skoro „mleko się
już wylało” (nie
można dokonywać
takiego zwrotu po
wywołaniu
rozprawy), to
podnoszenie takiego
zarzutu w apelacji
nie mogło być
skuteczne, a ponadto
- jak powyżej
wykazano -materiał
dowodowy pozwalal
na sprecyzowanie,

<p>o jakie konkretnie groźby (z których dni i jak sformułowane) chodzi. Dlatego uchybienie w postaci braku precyzyjnego wskazania gróźb wypowiedzianych w ramach przypisanego czynu ciągłego nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia, choć Sąd Okręgowy przyznaje, że zarzut aktu oskarżenia nie został sformułowany wzorowo, a wręcz daleko odbiegał od ideału. Tym niemniej nie jest to uchybienie, które w myśl art. 438 pkt 2 kpk miałoby wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wyrok jest słuszny, było to już omówione.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Sąd uzupełnił podstawę skazania za oba przypisane czyny o dyspozycję art. 12 § 1 kk i art. 4 § 1 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>W dacie wyrokowania art. 12 kk dzielił się już na jednostki redakcyjne w postaci paragrafów. Ponadto ustawa z daty czynu była względniejsza dla oskarżonej, bo w dacie wyrokowania obowiązywał już art. 57 b kk zastrzegający odpowiedzialność za czyn ciągły - stąd konieczność powołania art. 4 § 1 kk.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Uzupełniono podstawy prawne skazania, w pozostałym zakresie utrzymano wyrok w mocy.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Było to już omówione.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
W zakresie podstaw skazania.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Było to omówione.		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte wyroku	w	
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
3		<p>Na zasadzie art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk wobec bezzasadności obu apelacji oskarżona ponosi połowę wydatków Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze (na które składa się ryczałt za doręczenia w kwocie 20 zł) oraz wymierzoną na podstawie art. 8 w zw. z art. 5 ustawy o opłatach w sprawach karnych opłatę za drugą instancję. Na podstawie art. 16 ust. 2 w/w ustawy skorygowano również błędnie wymierzoną opłatę za pierwszą instancję (zgodnie z art. 5 w/w ustawy wynosi ona 30 zł, a nie 100 zł jak błędnie wskazano w zaskarżonym wyroku).</p>

4	<p>Na zasadzie art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk wobec bezzasadności obu apelacji oskarżyciel posiłkowy S. G. (1) ponosi połowę wydatków Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze (na które składa się ryczałt za doręczenia w kwocie 20 zł) oraz wymierzoną na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych opłatę za drugą instancję.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	odstąpienie od wymierzenia kary	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana